

סודרא בגד של תלמידי חכמים — סוד ה' ליראיו.

אפדנא טרקלין של מלכים — אפיתחא דין. לפתח זה יבאו הכל אם למשפט אם לשרת את המלך.

תנו רבנן: שלשה, כל זמן שמוזקינין מוסיפין גבורה. ואלו הן: דג, ונחש, וחיזיר.

שנינו במשנה: שמן — כדי לסוך אבר קטן.

אמרי דבי רבי ינאי: שמן כדי לסוך בו אבר קטן, אחד מפרקי האצבע הקטנה של קטן בן יומו.

מיתבי: תניא: שמן — כדי לסוך אבר קטן, וקטן בן יומו.

ודייקנין: מאי לאו הכי קאמר: אבר קטן דאדם גדול, או אבר גדול של קטן בן יומו. אבל שמן שסכין בו אבר קטן של קטן בן יומו פטור על הוצאתו, וקשיא לרבי ינאי!?

ומתריצין: אמרי לך דבי רבי ינאי: לא!

אלא הכי קאמר: שמן — כדי לסוך אבר קטן של קטן בן יומו.

לימא כתנאי: דתניא: שמן כדי לסוך אבר קטן, וקטן בן יומו, דברי רבי שמעון בן אלעזר.

רבי נתן אומר: כדי לסוך אבר קטן.

מאי לאו, בהא קמיפלגי: דרבי שמעון בן

אלעזר סבר: אבר קטן של קטן. שכך משמע מדבריו, ששני קטנים יהיו, גם האבר וגם הגוף.

ורבי נתן סבר, שרק קטן אחד אמרינן. דהיינו, אבר קטן דגדול, או אבר גדול דקטן. אבל שני קטנים, דהיינו שמן כדי לסוך בו אבר קטן של קטן בן יומו — לא חייבים עליו!

ודחינן: לא! אלא דכולי עלמא אבר קטן דקטן בן יומו לא חייבים על הוצאתו, עב-א וליתא דרבי ינאי.

והבא בהא קמיפלגי: רבי שמעון בן אלעזר סבר: אבר קטן דגדול ואבר גדול דקטן בן יומו — כי הדדי נינהו, דשיעור אחד הם. ובאחד מהם משערינן, או בזה או בזה.

ורבי נתן סבר: אבר קטן דגדול אין, רק בו משערינן. אבל באבר גדול דקטן בן יומו לא משערינן.

והוינן בה: מאי הוי עלה? במה נחלקו, למסקנא, רבי שמעון בן אלעזר ורבי נתן?

תא שמע: דתניא: רבי שמעון בן אלעזר אומר: שמן — כדי לסוך אבר קטן של קטן בן יומו.

ואם כן, רבי נתן סובר דאו אבר קטן של גדול או אבר גדול של קטן, וכדאמרינן מעיקרא, דרבי ינאי — תנאי היא.

שנינו במשנה: מים כדי לשוף בהן את הקילור.